

ČAJ

Pro chvíle pohody

DUBEN 2022

Časopis Autorů Jičínska

VRÁNY

Ponor
do duše a do srdíčka
Tam sto a jedna komor
procházím jimi od malička

Byla jsem princeznou
i kapitánkou na své lodi
holčičkou bezcennou
co se nikdy nenarodí

Já žila a smála se
plakala, zlobila
jen tatínek choval se
jak kdybych nebyla...

Marcela BEZROUKOVÁ

187

Vážení čtenáři,

hostem dubnového ČAJe je kniha „**Návraty**“ sedmnácti autorek a autorů inspirovaná verši Františka Halase

„Kdyby mi jen oči pro pláč zbyly, já se tam vrátím, já se tam i poslepu vrátím.“ Každý zpracoval téma svým originálním způsobem, takže najdete příběhy veselé i smutné, s nostalgií či filosofickým přesahem, dokonce i psané americkou češtinou. Mezi autory najdete známá jména (Iva Tajovská, Lubomír Macháček, Jan Řehounek atd.), ale i dvě debutující autorky,

Lucii Martínkovou a Marcelu Bezroukovou.

V neposlední řadě připomínám, že se povídkové knížky s podtitulem „**Česká povídka 2022**“ zúčastnili nejenom autoři z Jičínska (Ilona Pluhařová, Pavel Velešovský), ale prakticky ze všech koutů české republiky, takže je to výběr vskutku reprezentativní.

Pro přehlednost uvedu všechny v abecedním pořadí: **Marcela BEZROUKOVÁ, Eva ČERNOŠOVÁ, Václav FRANC, Václav KŇOUREK, Eliška KOPPOVÁ, Jan LIPŠANSKÝ, Lubomír MACHÁČEK Lucie MARTÍNKOVÁ, Veronika MIŠKAŘÍKOVÁ, Jiří Wilson NĚMEC, Ilona PLUHAŘOVÁ, Miroslav REZEK, Jan ŘEHOUNEK, Jiří ŠANDERA, Iva TAJOVSKÁ, František TYLŠAR a Pavel VELEŠOVSKÝ.**

Rozhovor poskytl jeden z autorů „Návratů“ **Václav Kňourek**. Přiznal se, že se vrací nejraději domů k manželce a synům. A proč tolik zdravotníků píše? Pro Václava Kňourka je „**Psaní něco mezi koníčkem a relaxací. Je to ušlechtilá, a bohužel nikterak častá forma nočního rozjímání, hledání otázek a odpovědí a vytváření nových světů.**“

Regionální autory zastupuje **Pavel Velešovský** aktuální povídkou „**Velikonoční.**“

Příjemné čtení přeje
Václav

HOST ČAJE: NÁVRATY. Česká povídka 2022.

- 1) Václav FRANC – Trocki
- 2) Jan LIPŠANSKÝ – Návraty domů aneb Mrskut
- 3) Lucie MARTÍNKOVÁ – Závěrečný pozdrav
- 4) Jan ŘEHOUNEK - Jak mě škola připravovala
- 5) Jiří Wilson NĚMEC – Návraty
- 6) Marcela BEZROUKOVÁ – Vrány
- 7) Jiří ŠANDERA – Václavova zvonice
- 8) František TYLŠAR – No, nekup to!
- 9) VERONIKA MIŠKAŘÍKOVÁ – Třídní sraz
- 10) Pavel VELEŠOVSKÝ - Ztráty a nálezy
- 11) Eliška KOPPOVÁ – Slepí nezabloudí
- 12) Václav KŇOUREK - Peklo pro zastánce teorie relativity
- 13) Eva ČERNOŠOVÁ – Cesta do Lipan
- 14) Lubomír MACHÁČEK- Nepolíbení
- 15) Iva TAJOVSKÁ - Domovina
- 16) Miroslav REZEK – Letopočet
- 17) Ilona PLUHAŘOVÁ- Břízka

ÚRYVKY Z POVÍDEK

Václav FRANC - TROCKI

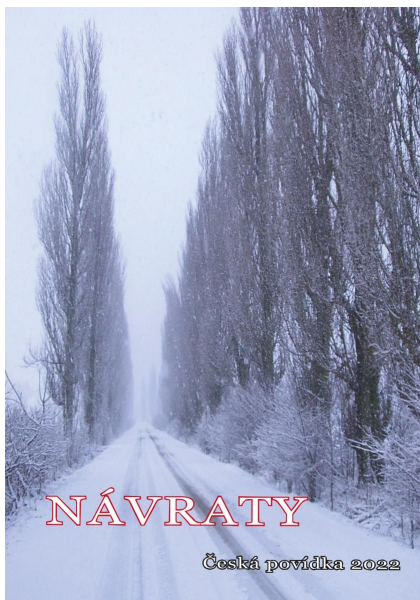
Meno John Reznicek junior. Adres Chicago, regionu West Side.

Htít psat muj předeek Jan Reznicek rodit se Rovensko pod Trocki u Turnov. On do Amerik dostat přes válka, ta první na začátek 20 století. Stari bratr Joseph majetek farma Rovensko, on nic nemít, odejít do Amerika. Hledat štěstí, říkat mi, když ja mali. Pak napsat doma do Rovensko, by přijet do Amerika za děda laska Marie.

Jan LIPŠANSKÝ - NÁVRATY
DOMŮ aneb MRSKUT

Kola vlaku na železničních pražcích vydávají podivnou melodii.

Už před dvaceti lety, když jsem takto odjížděl na studia do hlavního města, jsem se do ní občas zaposlouchal a pobrukoval si ji. Zněla tak uklidňujícím

dojmem. A pokud se ve vagónu topilo, ocit klidu se rozhostil zcela a vše vypadalo tak báječně a mile, za oknem se míhala krásná krajina.

Lucie MARTÍNKOVÁ - ZÁVĚREČNÝ POZDRAV

Vyrůstala jsem na vesnici. Na maličké vesnici, kde všude přítomné ticho bylo jako balzám na duši. Jezdívала jsem za babičkou, která vlastnila po svých předcích nejstarší chaloupku ve vesnici, kterou kdysi získali za věrnou službu od hraběnky ThurnTaxisové.

Jan ŘEHOUNEK - JAK MĚ ŠKOLA PŘIPRAVOVALA NA ŽIVOT

Ve zpětném zrcátku svého života musím sebekriticky přiznat, že jsem na základní devítileté škole nebyl zrovna příkladným žákem. Škola byla pro mne ve srovnání s fotbalem, lítáním s kamarády po venku, ježděním na kole, lovením čolků, střelením ze vzduchovky, četbou dobrodružných knih a s neškodnými lumpárnami zcela na vedlejší koleji.

Jiří Wilson NĚMEC - NÁVRATY

„Johnny mi dal k svátku krásný hříbě, že jsem dítě, tak prej si mám hrát. Snad ukryju slzy v černý hříbě, jinak se mi Johnny bude smát...“

Novinka. Rádio ji hraje třikrát denně. Vondráčkovou miluju.

Už od Červené řeky ji miluju. Neckář je takovej tajtrlík, ale Helenka, to je jiná. Krásně se umí smát, pěkně zvonivě. Jak se z rádia ozve, hned ho zesiluju. Sedím v dětském pokoji a tvářím se, že se učím. Sešit s matikou mám rozložený. Lineární rovnice a nerovnice. Cizí světy. Vůbec netuším, o co mezi těmi závorkami, mocninami a zlomky, mezi x a y jde.

Marcela BEZROUKOVÁ - VRÁNY

Říká se, že každá lidská duše se na svůj pozemský příchod bedlivě připravuje a pečlivě si popisuje svůj plán ke svému růstu a působení na této zemi se svými průvodci a anděli. Ať už je to tak či onak, já jsem si (také) vybrala. Zřejmě jsem byla setsakramentsky zvědavá duše, která to celé vzala se vši razancí, dršťkopády, prohnala se vším možným zarostlým a trnitým houštím a poté se vymáchala ve stokách, žumpách a už sama ani nevím, v čem všem ještě. Ale vše směřovalo k mému definitivnímu zrození...

Tak jsem tady!

Jiří ŠANDERA - O VÁCLAVOVI A ŘEHEČSKÉ ZVONIČCE

Tři tisíce loupežnických kroků, tři sta jeleních skoků a třicet tři ježčích zacupitání od Jičina leží maličká vesnička. Je tak malá, že když přes ni špacíruje poutník a na jejím začátku se mu zrovinka zachce kýchnout, jeho hlasitě „hepčí“ se ozve až daleko za posledním párem statných topolů, které vyprovázejí úzkou silnici z dědinky ven. Ta vesnička se jmenuje Řeheč.

František TYLŠAR - NO, NEKUP TO!

„Jó, za socíku, to byl život! Všechno bylo levné, né jako dnes. pivo za korunu dvacet, Startky za čtyři a Marsky za pět. To vám bylo pokouřeníčko!“ začal se rozčilovat starý dědek Novák, kterému nikdo neřekne jinak než „Socík“. Přihnul si rezavého moku s pěnou, co právě přistál na stole před ním. A jen si utřel šedivý knír rukávem, už zase pokračoval: „A to už ani nemluvím o jídle!

Rohlík za třicet haléřů, chleba čtyři dvacet a guláš se šesti tady v hospodě sedm korun. A dnes? Táta se musí obracet v hrobě!“

Veronika MIŠKAŘÍKOVÁ - TŘÍDNÍ SRAZ

Třídní sraz je takové prazvláštní setkání lidí, kteří si dost často už nemají co říct. Existují oficiální a neoficiální srazy. Ty neoficiální se většinou konají pár měsíců (někdy dokonce i let) poté, co žáci či studenti absolvují danou školu. Několik let trávili spolužáci většinu dne spolu a jakmile tato éra skončí, dost často se snaží si namlouvat, že se vlastně nic nemění a potkávat se mohou pořád.

Pavel VELEŠOVSKÝ - ZTRÁTY A NÁLEZY

Tak už zase sedím ve vlaku. Člověk se zbaví břemene všedních dnů, stresu z termínů splněných na poslední chvíli a nechá své tělo bezvládně klesnout do celkem pohodlného sedadla u okna. Přesně takový pocit teď mám. Vydechnu si, protože jsem zase dorazil na poslední chvíli, jak jsem chtěl doma ještě dodělat ty nejnnutnější věci. Obzvláště, když jsem se doma v poslední době také moc neukázel.

Eliška KOPPOVÁ - SLEPÍ NEZABLOUDÍ

Velký a Malý byli dvojka, která se dobře doplňovala.

Každý z nich byl ovšem přesvědčený, že má nad tím druhým navrch. Malý pro svůj intelekt, Velký zas proto, že všechno platil. Velký si byl svou pozicí méně jistý, klidně by se spokojil s rovnocenností.

Václav KŇOUREK - PEKLO PRO ZASTÁNCE TEORIE RELATIVITY

Nervózně jsem se usmíval na všechny kolem a tvářil se, že jsem úplně v pohodě. Což samozřejmě z řady důvodů nebyla pravda. V domě byl děsivý mumraj a všude se pohybovalo příliš mnoho lidí.

Zdalo se mi, jako bych tu nebyl desítky let, což také nebyla pravda. Cítil jsem smutek ze všech změn, které zde nastaly po mém odchodu. Nábytek z masivu, který jsem kdysi koupil do obývacího, byl nahrazen nějakou moderní tuctovou IKEA variací. Zmizely koberce, které vystřídal moderní vinyl. Obrazy, které maloval můj děda, nadšený amatérský krajinář, byly rovněž fuč.

Eva ČERNOŠOVÁ - CESTY DO LIPAN

„Boženka říkala, že máme přijet na oběd. Vždycky se jezdilo na oběd,“ nechtěl dědeček slevit z rozvrhu, kterým se v rodině řídil něco přes šest desetiletí, od doby, kdy z rodného hnízda v Lipanech vylétl. Má snaha ulehčit jeho mladší sestře, které do osmdesátky také už mnoho let nechybělo, byla marná. Naštěstí pomůže její dcera, která přijede s rodinou už den předem, aby se na náš příjezd připravili.

Lubomír MACHÁČEK - NEPOLÍBENÍ

„Neviděl jste naši Jindru? Ráno vypadla z domu a nic neřekla.“

„Bude někde tamhle, paní Borůvková,“ ušklíbl se Andrej

Sloup. Opřený o parapet okna hlídal, co se děje v ulici. Ve výhledu mu bránila dvě auta, vyzdobená bílými stuhami. Ale trochu na Dašickou viděl, trochu jo. Musel mít oči na stopkách, vždyť se chtěl přesvědčit, jestli budou převážet ty chudáky k výslechu do Larischovy vily. Něco v minulých dnech zaznamenal, ostatní si domyslel. „Nebojte se, kluci Jindru ohlírají.“ Semafor Sloupovy ruky zamířil rovnou ke kolejím.

Iva TAJOVSKÁ - DOMOVINA

Noří se do apatického polobdění. Únava, vyčerpání a odevzdanost vyhrávají nad pudem sebezáchovy. Touží po osamělém prostoru, ale než k němu doklopýtá kratičká úleva, zažene ji chlad deroucí se skrz pospravované boty a vlhké onuce. Přeshlazuje v bláhové naději, že mu pohyb pomůže umlčet touhu po domově načechrávanou vzpomínkami. Tuto noc intenzivněji než kdy jindy myslí na všechny, kteří jsou s ním spjatí. Na ustarané a sedřené rodiče, na sourozence a přátele.

Miroslav REZEK - LETOPOČET

Všichni chodili k Česenekovi. Na sepiových fotografiích jsou možná ještě hezčí, než byli ve skutečnosti. Příbuzní, lidi z vesnice, paní učitelka i spolužáci. Hodní, svině, i Menyház. Několik roků jsem o něm nevěděl, ale z ničeho nic se zase objevil.

K ránu, v čase, kdy se mlha přestává bát světla, přichází k Vokouňáku sluneční pes. Vklouzne do studené vody lesního rybníku a pomalu plave k druhému břehu, kde se až do večera válí jeho pohozená kůže.

Ilona PLUHAŘOVÁ - BŘÍZKA

Bělostně sametové mraky se prohánějí v modrém proudu oblohy, vítr šumí jako čerstvě probuzená řeka a sluneční paprsky poskakují po listech stromů s rozverností mihotavých kapek letního hřejivého zlata. Hledím před sebe, do prázdna, do vzduchu rozvlněného narůstajícím žářem, ale v duchu si vybavuji každý detail. Vidím vysoký pružný kmen, rovný, tak rovný a přímý! Ani čisté svědomí se jeho přímce nevyrovná.

„Psaní něco mezi koníčkem a relaxací. Je to ušlechtilá, a bohužel nikterak častá forma nočního rozjímání, hledání otázek a odpovědí a vytváření nových světů.“

ROZHOVOR – VÁCLAV KŇOUREK

S Václavem Kňourkem jsem se sešel poprvé v turnovské knihovně na vyhlášení výsledků literární soutěže „Střípky z Ráje“. Získal tam ocenění v kategorii próza a od té doby se rozvíjí naše literární přátelství. Jeho tvorba je zastoupena v povídkových souborech „Jablko nepadá daleko od stromu“ (2020) a „Návraty“ (2022).

Vašek je civilním povoláním lékařem anesteziolog. Má řadu koníčků, je bubeníkem lokální rockové kapely, milovníkem Českého ráje a noční oblohy. Nadšeným ochutnávačem čínských čajů, ale i produktů domácích vaříčů piva. A také textařem a kapelníkem zmíněné rockové kapely.

Na literárním poli v roce 2010 vydal vlastním nákladem útlou knížku s horolezeckou tematikou „Hore zdar!“, v letech 2017 a 2018 v rámci literární soutěže „Střípky z ráje“ se dvě povídky stávají součástí tištěné sbírky vítězných prací. Aktuálně má hotovou knihu s názvem „Panna a kyvadlo“ a naivně doufá, že by toto dílo někdy mohlo opustit zákoutí autora šuplíku.

-Vašku, nechci, abychom se v dnešní covidové době bavili především o covidu, neboť jej máme už doslova v mém případě „plné zuby“, a tak hned na úvod přejdu k literatuře. Kdy jsi napsal první literární text? Kdo byl tvůj první čtenář?

Psaní mě lákalo již od dětství. Když se nad tím zamyslím, bylo to vlastně jediné období, kdy mi psaní šlo od ruky a texty vznikaly rychle a lehce.

Pamatuji si, jak jsem někde získal prázdný prvorepublikový účetní sešit, v majestátních pevných deskách a s česko-německými odbornými termíny, které budily dojem tajného jazyka spiklenců. Měl sympaticky široké řádky a psalo se do něj opravdu báječně. Své literární výtvary, obvykle plagiátorský mix verneovek a jiné dobrodružné literatury jsem s nadšením předčítal rodičům a jejich návštěvám. Pravdou ovšem je, že ty návštěvy to nadšení již tolik nesdílely.

- Byl někdo v rodině literárně činný? Měl jsi nějaké vzory? Byl jsi náruživý čtenář, nebo jsi obsahy knih povinné literatury opisoval?

Nejbliž k psaní se dostala má sestra, která pracuje jako jazyková redaktorka a vedoucí vydání v jednom českém dámském magazínu. Její zpětná vazba k mým textům je pro mě vždy nesmírně cenná.

Byl a stále jsem náruživý čtenář. Doma jsme měli spoustu knih, hodně jsem jich přečetl, a ne všemu zdaleka rozuměl, v některých dílech jsem si třeba jen rád listoval – vybavuji si rarity jako například almanach přílivů a odlivů v evropských přístavech, ten jsem měl hodně oblíbený.

Na gymnáziu jsem měl ohromné štěstí na češtináře. Profesor Čmejrek, jeho výklad a fascinace literaturou, to byl další bod zlomu, který významně posílil mou lásku ke čtení a k „serióznějšímu“ psaní. Byl také prvním čtenářem mých dospělejších textů.

Dokonce i tu takzvaně povinnou literaturu jsem četl docela s chutí, snad s výjimkou Nevlnosti od Sartra - tímto dílem jsem se prokousával opravdu obtížně. Dodnes si pamatuji, že jsem si ke čtení z walkmanu pouštěl kazetu s albem Meddle od kapely Pink Floyd, zejména titulní píseň „One of these days“, protože Sartre v knize opakovaně zmiňoval jazzovou skladbu s podobným názvem „Some of these days“, tak mi to přišlo jistým způsobem stylové. Inu, puberta...

- Máš rád Pecháckovy knihy o básnících? Co říkáš na druhý díl odehrávající se na lékařské fakultě? Jak ti dopadla „anča“? Který předmět ti dal nejvíce zabrat?

Teď se naplno ukáže, jaký jsem kulturní barbar, když upřímně přiznám, že jsem ty knihy nikdy nečetl. Ano, viděl jsem samozřejmě úspěšné filmové adaptace, ale nakolik jsou věrné knižní předloze, to netuším.

Ale mohu-li se vyjádřit k tomu druhému filmu zobrazujícímu studium na lékařské fakultě, pak ano, mám ho rád a realitu vystihuje vcelku věrně. V mém případě včetně drobného detailu občasného psaní textů pro studentské kapely a projekty.

A obecně – život študáka na koleji – je pro mnohé z nás jedno z

nejlepších období lidského života. Zkoušky, stresy, ale i hospody a studentské lásky...

S jednou z těch studentských lásek jsem ostatně zůstal až dodnes.

Anatomie...

Na konci mé zkoušky z anatomie neboli „anči“ zazněla od asistenta obávaná věta: „Máte to kolego mezi jedničkou a dvojkou, chcete doplňující otázku?“ Tu jsem samozřejmě nechtěl, nežřídka se stávalo, že po otázení na nějaký zákeřný špek a následném naštvání examinátora student opustil zkoušku s nedostatečnou. Asistent byl zklamán, ale já sverepě trval na té dvojce a byl jsem v tu chvíli nejšťastnějším člověkem pod sluncem a pitevní lampou.

Nejvíce mi dala zabrat státnice z chirurgie, ta probíhala od počátku v poměrně nevlídné atmosféře a byl jsem krapet vyveden z míry poznámkami k mé neznalosti – nejen z oboru chirurgie, ale především z oblasti české gramatiky (sic!).

„V této situaci stavíme tepenné krvácení...“

„Zcela špatně kolego! Krvácení nestavíme, nýbrž zásadně zastavujeme. Naučte se rozlišovat vidy dokonavé a nedokonavé!“

A za chvíli: „Kýlní obsah, který se nachází mimo dutinu břišní, zasuneme opatrně zpět do kýlní branky...“

„Zase špatně! Ne do kýlní branky, nýbrž kýlní brankou! Taky pády se koukejte naučit!“

Státnici jsem nakonec zvládl, ale v tu chvíli jsem dost záviděl zahraničním studentům, kteří ve své anglicky vedené zkoušce nic podobného řešit nemuseli.

- Chtěl jsi být lékařem již v dětství? Nebo jsi měl jiné představy? A co třeba nějaké povolání související se psaním?

Od dětství mě fascinovaly tajemné procesy probíhající ve vesmíru, v přírodě a v lidském těle. Ovšem nikdy, opravdu nikdy, mě nenapadlo, že bych mohl být lékařem. Chtěl jsem studovat v Praze Matfyz, už během gymnázia jsem tam občas chodil na zajímavé přednášky o astronomii či astrofyzice a také do tehdy úžasné vybavené počítačové učebny...

A na Matfyz jsem šel i k zápisu. Nicméně v průběhu dalšího týdne jsem se dozvěděl, že se uvolnilo místo na kolejích v Hradci Králové, kam jsem byl přijat na medicínu. Nu, a protože v Praze bych kolej nedostal, a v Hradci ano, učinil jsem pragmatické rozhodnutí a vybral si studium, které ten život na vysokoškolských kolejích nabízelo. A tak jsem se stal doktorem.

- Máš nějaké veselé historky ze studia? Taky jsi něco „přeřízl“ jako

Štěpán Šafránek?

Veselých historek, ale i smutných příběhů jsem během studií zažil mnoho. Dokonce jsme přímo v kruhu měli spolužáka Šafránka, který tu pověstnou větu o přerážnutí slyšel během studia snad milionkrát.

Vybavuji si přednášejícího, patrně po nějaké bujaré oslavě, který toužebně čekal na přestávku, aby poté vyběhl z posluchárny na toalety hasit žízeň rovnou z kohoutku – a zapomněl si vypnout bezdrátový mikrofon připnutý na límci. Hltavé chlemtání zurčící vody se rozléhalo po celé posluchárně. Naštěstí ten audiopřenos u pití z kohoutku skončil.

A také si pamatuji na přednášku o anatomii mužských pohlavních orgánů (ta oblast je samozřejmě vděčným tématem již od biologie pro základní školy). Zapnutý a poněkud rozostřený zpětný projektor v největší přednáškové aule, který kamsi do prostoru nad řečnický pult promítal abnormálně zvětšený obraz – jednoduché schéma penisu.

A paní profesorka poodešla od pultíku dostatečně daleko, aby obsáhla zrakem celou tu abstrakci a do všeobecného tichého chichotání pronesla větu: „Chtělo by to zaostřit Meotar, ale nikdo asi neměl problém rozpoznat řez penisem. A protože máme málo času, tak si ten řez vysvětlíme příště, dneska ten penis jenom trochu nakousnu.“ Čímž tlumené pochechtávání přešlo do crescenda hurónského smíchu a výuka byla u konce.

- Jsme vlastně kolegové, já promoval v Hradci na LFUK v roce 1985. Znáš řadu lékařů či zdravotníků, kteří píší. Čím to podle tebe je? Co pro tebe znamená psaní?

Tak to mě těší, že máme společnou alma mater! A čím to je, že zdravotníci píší? Myslím si, že je to povolání, kde prostě nejde jednoduše zavírat oči před křehkostí a pomíjivostí lidského života.

Co pacient, to jeden lidský osud. Leckterý zdravotník si myslí, že ho po letech už nic nepřekvapí, že je dostatečně obrněn či vyhořen, ale vždy se najde nějaký moment, který uvízne v paměti a opět zapne tu kaskádu filosofických otázek o smyslu života a lidského bytí. O poznání, bolesti, víře v nějaký vyšší smysl...

Je možné, že z toho se rodí nutkání psát.

Pro mě je psaní něco mezi koníčkem a relaxací. Je to ušlechtilá, a bohužel nikterak častá forma nočního rozjímání, hledání otázek a odpovědí a vytváření nových světů.

- Dalším tvým únikem od medicíny je hudba. Jak se člověk stane bubeníkem rockové kapely?

Zhruba před deseti lety, na koncertu výborné kapely Žízeň jsem byl natolik unesený hudbou, výkonem muzikantů a celou tou atmosférou, že

jsem zařval na své nejbližší kamarády (na rockovém vystoupení obecně nelze moc konverzovat): „To je skvělý, koukejte, jak je ta atmosféra nabíjí, jak jsou ti muzikanti šťastní. To chci taky!“

A tak jsme o týden později založili garážovou kapelu, o které si všichni (mě nevyjímaje) mysleli, že je to jen další z mých vrtochů, co bude mít krátké trvání. V tu chvíli však na vrata od garáže zabouchal přítel (rovněž Vašek), vážený turnovský občan, ředitel firmy, excelentní hráč na baskytaru, který rockovému hraní zasvětil celý život. S funěním dotáhl dovnitř basové kombo i nástroj samotný a pronesl památný výrok: „Slyšel jsem, že tady v garáži zakládáte kapelu. Tak jsem přijel.“

Tehdy jsme pochopili, že z toho nemůžeme jen tak couvnout, a kapela skutečně vznikla. Obvyklý problém, tedy sehnat bubeníka, byl vyřešen jednoduše. Ostatní členové na mě ukázali prstem se slovy: „Na kytaru hraješ průměrně, zpívat neumíš – naučíš se na bicí!“ A koupili mi bazarovou bicí soupravu.

Co jsem měl dělat? Hudební vzdělání mě téměř minulo. Jako dítě jsem chodil na klavír k tak strašné učitelce, že mě z ní ve dvanácti letech praskly žaludeční vředy, a bylo po kariéře. Sice jsem byl hvězdou dětské interny, kde jsem tři měsíce ležel s touto dospěláckou diagnózou jako unikát, ale k hraní jsem se už nevrátil.

Až právě po založení kapely. Se štěstím jsem si sehnal výborného soukromého učitele, garáž přestavěl na zvukotěsnou zkušebnu a začal se věnovat hře na bicí. Moc jsem se za ta léta nezlepšil, zůstal jsem stejně podprůměrným hráčem jako v dětství na ten klavír. Ale ten pocit, když do něčeho rytmicky mlátíte...

Ten je k nezaplacení.

Mimochodem, můj prostřední syn chodí na bicí do ZUŠ a už teď hraje o třídu lépe než já.

- Píšeš pro kapelu i texty. Zkoušel jsi i poezii?

Zkoušel, ale nemám z těch pokusů dobrý pocit. Pokud nevynikám v umění dobrou báseň poznat, těžko můžu dobrou báseň napsat. Snad jedna až dvě by mohly dosáhnout průměrnosti. Ostatní pokusy jsem rozcupoval, nasekal na fragmenty a občas použil jako základ kapelních textů, zejména pokud šlo o tvorbu formou hudby na text.

Raději však vytvářím text na hudbu, kdy jsou jasně dané mantinely, jak rytmicky, tak dramaturgií skladby. S tím se dá vyhrát, což mě opravdu baví. Na druhou stranu je potřeba si uvědomit, že rocková hudba obvykle na textu nestojí. My jsme punkrocková kapela, hrajeme po malých hospodských sálech, kde ani sebelepší zvukař nevyrobí takový akustický

zázrak, aby se posluchači mohli soustředit výhradně na text. Není to zkrátka odpolední recitativ v knihovně.

- Jako milovník Českého ráje jsi i zkoušel i horolezectví? Máš nějaký významný zdolaný vrchol?

Stejně jako u předchozích koníčků, ani v lezení po skalách jsem nedosáhl nijak oslnivých kvalit – také zde se nestydím přiznat k typicky podprůměrným výkonům.

Největší úspěchem tak bylo a doposud je, že jsem přežil. A to jak divoké období, kdy jsem s minimem zkušeností tahal na prvním konci lana sice lehké, ale špatně zajištěné „morálové“ cesty na zdejších pískovcích, tak i fakt, že jsem si oblíbil vrcholové přeskoky, což je disciplína sama o sobě.

Ovšem nejvíce mě naplňovalo být „kvakerem“, což je v lezecké hantýrce podivín, který se zajímá o nevýznamné, odlehlé a zapomenuté skály. Objevit vrcholovou knížku se zápisem z roku 1953, podělaný strachy slaňovat ze zpuchřelé, sluncem vyšisované zapomenuté smyčky jen proto, že na skále, kterou jsme zdolali, nikdy nebyl slaňovací kruh – to vše byly nezapomenutelné zážitky a pro mě dokonalá esence lezení.

Rovněž jsem při této aktivitě poznal pár skvělých lidí a aspoň dva musím zmínit, jinak bych měl černé svědomí. Prvním je Honza Kerda jako letitý a spolehlivý kamarád a jistič, který mi například zachránil život po jednom nepovedeném přeskoku. Skončil tehdy s roztrženými cáry kůže, spálený od lana a v krátkém bezvědomí po otřesu mozku, jak ho strhl můj dlouhý pád do hlubin, ale v jištění nepovolil a já se zastavil asi půl metru nad zemí.

A zmíním rovněž Zdeňka Kopala, což byl tak trochu můj lezecký guru a učitel, a rád vzpomínám na chvíle strávené na jeho soukromé lezecké stěně či na debaty, které jsme vedli na vrcholech skal v oblasti Drábských světniček a Příhraz. Zdeňkovi je koneckonců určené věnování v mé první knize „Hore zdar!“

- Která část Českého ráje je pro tebe nejpřitažlivější? Kam bys neznalého návštěvníka pozval? Případně v kterém ročním období?

S neznalým návštěvníkem bych určitě během léta prošel všechna ta „povinná“, pohlednicová místa – jednoduše řečeno cokoli na Zlaté stezce Českého ráje. Dostal by tak obraz, který věrně odráží archetyp Českého ráje, tak jak ho většina lidí vnímá. Slunce nad hlavou, voňavé borovice, skalní vyhlídky, rozhledny a majestátní hrady. A taky davy lidí, plné kiosky a restaurace, vosy rojící se u popelnic nacpaných kelímky od piva – i tohle patří ke koloritu zdejšího Ráje minimálně posledních sto let či ještě déle. A tak to zřejmě má být, to je přece cestovní ruch a krásné starobylé slovo ruch je přece hemžení a shon, a nikoliv klid. Bylo by tedy pokrytecké na to

nadávat jenom proto, že my tu krásu máme za humny a jiní se sem musí plahočit přes půl republiky.

Nicméně poté, až bych všechna ta místa s nyní již známým návštěvníkem prošel a srdečně se s ním rozloučil, pak bych se zamyslel a vrátil k té první otázce – která část je pro mě osobně nejpřitažlivější?

Ta odpověď je jednoduchá. Pro mě jsou srdeční záležitostí Příhrazská údolíčka. Spletitý terén roklí, nesnadná orientace, pro běžné turisty žádná z výše uvedených atrakcí. Nejraději tam chodím sám a na podzim, když je vlhko a nevlídno, z lesů stoupá pára, nohy se boří do mechu a záplavy mokrého tlejícího listí a mezi stromy narážím na čarodějné kruhy hub. V takových chvílích cítím harmonii a dokonalost okamžiku.

- Dokázal bys žít někde jinde? Případně kde?

Jistě, dokázal bych žít jinde, ostatně nikdy nevíme, kam nás nás vítr zaneše, ale jsem rád a šťastný, že žiju zde – na prahu Českého ráje. Náš rod už přes pět generací zapouští kořeny na Mnichovohradištsku a pokud bych se v čase posunul ještě o století dále, pak se poslední informace o místě pobytu mých prapředků ztrácí kdesi mezi Mlázovicemi a Konecchlumím. S nadsázkou tak mohu říct, že tímto faktem aspoň trochu zlegitimizuji svůj vpád mezi autory Jičínska...

Jednu dobu mé pracovní kariéry, kdy řada kolegů postupně mizela směrem na západ (anesteziologie je pro tyto účely výhodným oborem – lékařů v oboru je všude nedostatek a jazyková bariéra je menší problém než u jiných oborů, kde s pacienty konverzujete výrazně více), jsem i já téměř neodolal volání těchto sirén. Nový stát, město i budoucí klinika získávaly pevné obrysy...

Ale osud a vážná manželčina diagnóza zamíchaly karty jinak, nakonec se ze mě exulant nestal, a to bylo vzhledem k tehdy hodně složitému období jen a jen dobře. Takže to ještě jednou zopakuji: jsem rád, že žiju tady.

- Chtěl by ses podívat někam na dovolenou, kde jsi dosud nebyl? Kde se ti na tvých cestách líbilo?

Žádný konkrétní cestovatelský cíl nemám. Když vidím, jak mi doma mí tři synové raketově rostou, tak se snažím dovolenou maximálně strávit s rodinou. Při práci v nemocnici vidíte, jak vám život utíká mezi prsty – což je mimochodem nepřesně citovaný výrok z již dříve zmíněných „Básníků“. A při pohledu na vlastní děti jde tento fakt poznat nejvýrazněji.

Naprostou většinu našich rodinných dovolených se snažíme trávit na kole, v Čechách třeba na Třeboňsku. Bereme si bicykly i do zahraničí – jak na jih k Jadranu, tak na sever k Baltu, nicméně naši nejoblíbenější

destinací, kam se pravidelně a rádi léta vracíme, je oblast Lužických jezer zhruba mezi Chotěbuzí a Budyšínem. V kraji, kde mimo jiné vznikla slavná legenda o Krabatovi a kde v přímém přenosu zaniká prastarý lužický jazyk.

- Jak momentálně vypadá tvůj rukopis „Panna a kyvadlo“? Rýsuje se šance na vydání? A o čem chystaná kniha je?

„Panna a kyvadlo“ je soubor vzájemně propojených povídek, tedy něco, co jsem si vyzkoušel už v díle „Hore zdar!“, a zde to rozvedl do větší hloubky a něco málo i do délky – ačkoliv 87 normostran rozhodně neznamená žádné veledílo.

Tento rukopis momentálně odpočívá po náročném výletu. Před nějakým časem se vydal pod záštitou jedné literární agentury na zhruba roční výlet po českých nakladatelstvích, aby se poté pokorně vrátil zpět do šuplíku, odkud na výlet vyrazil. Agenturní recenze byla k rukopisu příznivá, nicméně již na počátku nakladatelského kolečka jsem byl upozorněn, že o soubor povídek od neznámého autora bude zájem minimální. Což se popravdě naplnilo.

Šance na vydání se tedy nerýsuje. Knihu nechci vydávat vlastní nákladem, kde dříve či později narazíte na problém s knižní distribucí. Touto zkušeností jsem si již prošel s prvotinou „Hore zdar!“. Bylo to zajímavé období – měl jsem tehdy skvělého mediálního partnera, dílo jsem představil i na Mezinárodním filmovém festivalu horolezeckých filmů, knížku jsem rovněž prodával po hospodách (zejména těch lezeckých). V tom byl i notný kus adrenalinu, protože do těch hospod jsem si nebral peníze, ale jenom knižní výtisky, a tak jsem měl po pár pivech poměrně výraznou motivaci aspoň pár exemplářů udat. Což se naštěstí vždy podařilo, ale tohle už zkrátka opakovat nechci.

Mohl bych také snížit status neznámého autora psaním blogů či aktivitou na sociálních sítích, tuto dobře míněnou radu jsem si v rámci kolečka s „Pannou a kyvadlem“ vyslechl vícekrát. Jenže já nejsem zrovna kamarád těchto nových médií, nikoli z principu, ale představují pro mě další žrouty času, komodity, které opravdu nemám nazbyt.

Situaci jsem nakonec vyřešil po svém. Aby se rukopis v šuplíku necítil tak osamělý, začal jsem k němu přidávat počátky dalšího, tentokrát již rozsáhlejšího díla, na kterém momentálně pracuji, a problém s vydáním jsem úplně přestal řešit.

- Co ti přináší inspiraci? Pacienti?

Inspiraci se snažím nacházet všude kolem a paradoxně spíš mimo oblast mé profese a zdravotnictví jako takového. Nezříkám se ve své tvorbě literárních prvků z oblasti medicíny, to vůbec ne, koneckonců je to jediná

oblast, které aspoň trochu rozumím. Ale určitě nechci psát primárně jenom o světě medicíny, to vůbec ne. Život kolem nás je přece mnohem rozmanitější.

- Kdy nejraději píšeš? Dá ti hodně práce text vysedět, nebo píšeš na první dobrou?

Já jsem absolutní sova, žijící ovšem v zajetí biorytmů nastavených skřivany. Nejraději píšu zhruba od půlnoci do druhé hodiny ráno, miluji noční ticho, hvězdy či měsíc za okny a tušení nesmělé múzy, která občas opatrně našlapuje za mými zády v potměšilé místnosti.

Ovšem takto romanticky popsany tvůrčí akt není příliš kompatibilní s každodenní rutinou. Literární večery mám tak vyhrazeny víceméně na vybrané víkendové dny, kterých je bohužel málo.

A ano, dá mi velkou práci text vysedět, na první dobrou jsem psal naposledy ty zápisky do účetního sešitu, který jsem zmínil na začátku rozhovoru. Nicméně i když mi psaní nejde od ruky, tak si ten proces užívám a naplňuje mě. Je to ušlechtilá a vzácná forma nočního rozjímání, ale to už se opakuji.

- Máš ještě nějaké další koníčky, o kterých se moc neví?

Zhruba před patnácti lety jsem hodně propadl geocachingu, což byla tehdy málo známá a pro ostatní tak trochu obskurní aktivita. Intenzivně jsem se hledáním plastových krabiček zabýval asi pět, šest let. Tahle zábava mi dala mnohé. Poznal jsem důkladně Český ráj, včetně míst, o kterých jsem si velmi naivně myslel, že už je znám jako své boty.

Ale především jsem díky této aktivitě získal spoustu skvělých přátel, vytvořili jsme báječnou komunitu, a užili si tak spoustu zábavy a dobrodružství, což možná zní jako klišé, ale bylo to skutečně tak. Nelze zapomenout na dlouhé noční výpravy, zimní otužování při -10 °C ve vysekané díře v ledu, luštění pekelně těžkých šifer – zkrátka bylo toho hodně...

Ačkoliv jsem pak i toto hobby hodně omezil, s těmi skvělými lidmi se stýkám nadále a troufnu si tvrdit, že někteří z nich se stali mými přáteli nejvěrnějšími. Což byl a je pro mě zdaleka největší přínos tohoto zajímavého koníčka.

- Náš rozhovor, i když vychází v dubnu, se uskutečnil počátkem roku. Dáváš si na Nový rok předsevzetí? Dokážeš je případně plnit?

Dávám si jedno velmi jednoduché předsevzetí: abych přežil do dalšího silvestra. Zatím mám s tímto předsevzetím dokonalou stoprocentní úspěšnost. Ačkoliv dobře vím (a má práce mi to denně připomíná), že

jednou – dříve nebo raději později – ani toto předsevzetí splnit nedokážu.

- Mimochodem při rozhovoru s doktorem Pecháčkem jsme narazili na jeho citaci, že čtyřicet pět roků je pitomej věk, kdy máte všechno za sebou, a na to, co vás čeká, radši nemyslet (viz jeho povídka „Psychoterapie“). Ty jsi právě v tomto věku. Jak se na to díváš?

Souhlasím, je to pitomej věk. Plíživý nástup osobních démonů a chronických neduhů, to vše násobeno pesimismem prosáklým doktorským pohledem, který vidí bubáky různých chorob za každým rohem... Kariérní bilancování, jestli šlo něco udělat jinak a lépe...

Na druhou stranu pro mě byl mnohem pitomější věk před deseti lety, kdy jsme s manželkou řešili problémy typu agresivní chemoterapie v pokročilém těhotenství, dilemata takřka na úrovni Sophiiny volby a prizmatem tehdejších zkušeností se na ty své aktuální nevýznamné trable s věkem a pochybným bilancováním dívám s velkou dávkou shovívavosti.

- Zatím posledním literárním počinem je tvoje povídka „Peklo pro zastánce teorie relativity“, která vyšla v souboru „Návraty. Česká povídka 2022“. Kam ty se rád vracíš?

Začnu tím, kam jsem se vracel nerad. Souvisí s to s fakty, které jsem zmínil na konci minulé odpovědi. Zkrátka – odvahu napsat právě zmíněnou povídku jsem v sobě hledal spoustu let.

Světově známý spisovatel bestsellerů i autor sotva regionální významnosti je vždy bez rozdílu postaven před otázku, co v jeho díle je a není fikce. Jak velké je jádro osobních prožitků obklopené sférami dodané fantazie a nadsázky?

O téhle povídce má žena prohlásila, že nikdy nenajde dostatek síly, aby si ji přečetla. Protože ta hranice mezi fikcí a realitou bývá někdy nejen tenká, ale často i nepříjemně konkrétní. Například ve formě seznamu na jednom listu A4.

A proto má odpověď na poslední otázku bude jednoduchá, až trapně banální. Nejraději se vracím domů. K manželce a ke svým synům. Není na světě krásnějšího návratu.

Děkuji za rozhovor a přeji úspěšný rok v literatuře i medicíně, pokud možno bez covidu.

Václav

**) Foto Václava Kňourka pořídil Martin Žantovský na jarmarku Knihovny Václava Čtvrtka v Jičíně (srpen 2020).*

Pavel VELEŠOVSKÝ - VELIKONOČNÍ

Upřímně řečeno, nikdy jsem neměl moc rád Velikonoce. Asi to bylo dáno mou vrozenou povahou plachého málomluvného chlapce, který s obtížemi zvládal běžné hovory s děvčaty na banální témata, natož aby je poplácával pomlázkou po zadečku, nedej bože s nimi navazoval vztahy. A tak jsem si musel o Velikonočním pondělí splnit svou povinnost. Do jedné ruky pomlázku, do druhé igelitku, tiché povzdechnutí a šlo se na věc. Pokaždé svítilo sluníčko, pokaždé vyrážely ze stromů mladounké lístky, ptáčci oslavovali jaro a já si bručel: „Kdo jen tenhle blbý zvyk vymyslel?“ A když jsem měl vše odbyté, hodil jsem své tělo do křesla a raději se věnoval chytání koulejších se vajíček na displeji mé první digitální hry „Nu pagadi“. Zase jsem měl na rok pokoj.

Upřímně řečeno, ani dnes nemám Velikonoce příliš v lásce. Sotva jsem se zbavil povinnosti malého koledníka, přišly povinnosti otcovské. Věren tradici, vylezl jsem na půdu pro pomlázku a oprášil ji o pozadí mé drahé polovičky.

„Ale jemně.“

„Samozřejmě, miláčku“, odpovím se šibalským úsměvem a nedá mi to, abych trochu nepřitlačil. Když už je tu ta příležitost aspoň jednou v roce. A zase ... do jedné ruky igelitku s logem nějaké společnosti na střešní krytiny a pomlázku pod kočárek. Po pár letech vyrážíme s golfákem a pomlázku podávám svému kloučkovi. Ten ji dychtivě popadne a jeho bumbání se kutálí po chodníku. Uběhnou další roky a vyrážíme s obrýleným hošíkem vybaveným obrovitým košíkem, aby se mu prý tam všechno vešlo. Samozřejmě nezapomenu ani na své tradiční „ach jo“. Ale tak, aby to můj syn neslyšel a místo toho do něj začínám hustit: „Nemusíš trávit celé svátky u her. To když já jsem byl v tvých letech, nic takového jsme neměli a celý rok jsem se těšil, jak půjdu na Velikonoce všechny holky vy...“

Zarazil jsem se v rozpacích, jestli mám použít to sloveso. Kluk už chodí na druhý stupeň, kde je docela možné, jaké asociace může onen výraz vyvolat.

„Tak pojd“, pokračoval jsem jakoby nic, „aspoň se taky pořádně projdem“. A v duchu si pro sebe dodám, příští rok už bys mohl chodit koledovat sám a já bych konečně zůstal doma a hrál ty tvoje přiblblé počítačové hry.

Bydlíme v malém městě, a proto není divu, že učím na stejné škole, kam se chodí vzdělávat i mé ratolesti. Má to své výhody i nevýhody. Pro mě výhody, pro mé děti nevýhody. Holky jsou celkem v pohodě, ty si pubertu vybíjejí doma. Kluk má dobré srdce, možná dobré úmysly, ale pak se mu situace vždycky nějak vymkne z rukou a já se hned všechno dozvím. Někdy dokonce tak rychle, že vím o jeho průšvihů dříve, než ho vůbec stačí udělat.

Všichni se v naší obci známe a tak si vycházíme vstříc. Obzvláště na Velikonoční pondělí. Synek jde koledovat ke svým spolužačkám, a protože je většinou také učím, jejich rodiče nás bohatě odměňují ve snaze zajistit dcerám

dobrou známku.

Samozřejmě vajíčky: „Jen si jich vezměte víc, pane učiteli. Vždyť víte, jsou domácí. A přijďte si příští týden, zase budou.“

Nebo jinými potravinami: „Tuhle máte na ochutnání. Švagr přivezl sýr z Francie. Úplná delikatesa! A myslíte, že by to naši holce dalo na tu trojku?“

Či pochutinami: „Pane učiteli, pravej uherák. 90% masa. A abych nezapomněl, mám pro vás schovanou tu svíčkovou.“

Tekutinami: „To víte, loni se urodilo švestek. A co s nima? Přece je nenecháme zkazit, že, pane učiteli? Tak to do sebe kopněte. Síla, co? Čtyřicetiprocentní. Počkejte, ještě vám naleju. A tohle si vezměte s sebou domů. No berte, berte, dokud dávám. Příště třeba nebude. No a co ta naše Maruna, myslíte, že byste ji mohl ještě přezkoušet?“

Výjimkou nejsou ani drobné služby: „Víte, co? Přijedte tak zítra ve tři, hodí se vám to? A já se vám na ten výfuk podívám.“

Péče o tělo: „Kdybyste tak přišel ke mně do ordinace už v sedm, dokud tam nebudou lidi. To víte, pak se vedou různé řeči...“

I o ducha: „Tady máte ty kanadský pilulky. Jsou strašně uklidňující. Hlavně vám náš kluk po nich nebude tolik lézt na nervy. Povídá se o vás, že si na ně nosíte do třídy kýbl. No, já se vám nedivím, jestli jsou všichni jako ten náš holomek...“

„... já bych je snad postřílel,“ uzavírá pan Horáček z místního oddělení Policie ČR.

Brzy musím držet tašku v podpaždí, aby se mi neprotrhla. S jejím přibývajícím obsahem zároveň klesá známkový průměr dětí dárců. Jistě není třeba dodávat, že s každou návštěvou mi také stoupá hladina alkoholu v krvi.

„Tati, myslíš, že to zvládneš? Máme toho už docela dost, nepůjdem domů?“

„Co bych nezvládl, já jsem v naprostém pořádku.“ A čím usilovněji se snažím kráčet rovně, o to víc ztrácím rovnováhu. „Já nevím, proč se pode mnou ten chodník tak vlní. A jak nemám zakopávat, když je to tu samá díra. Problém je, že žádný z rodičů nepracuje v Technických službách.“

Bylo mi jasné, že budu potřebovat ještě jeden den na zotavení. Zamířili jsme proto k mému starému kamarádovi, který shodou okolností dělá na naší škole zástupce ředitele.

„No teda ty vypadáš,“ řekl pobaveně, „vidím, že budeš potřebovat na zítřek volno, co? Neboj, není učitele, který by neměl v záloze nějakou tu odpadlou.“

Já taky asi brzy odpadnu, říkám si v duchu, když za sebou zavírám branku. Velikonoce jsou náročné. Člověk musí chtět nechtět brát a zavázat se tak k protislužbám, na které by za normálních okolností nebyl ochoten přistoupit. Navrch k tomu všemu musí u každých dveří do sebe hodit minimálně jedno štamprle, aby neurazil své hostitele.

Šťasten, že to mám tento rok odbyté a rozhodnut, že příští rok už ne, přicházíme domů. Z otevřeného okna se line vůně pečeného masa, mé chuťové

buňky jsou však utlumeny, naopak žaludek se zvedá. A zatímco vyhladovělý syn spěchá do kuchyně, já následuji volání gauče. Jenže, abych s drobnou obměnou citoval známé pořekadlo – muž míní a žena mění, po pracovním vyzutí mě vítá manželka se slovy: „Ani se nezouvej, ještě bys mohl zajít ke Kroupům. Potřebuju nutně, aby se mi podíval na tu pračku. Včera mě Kroupová zastavila, jestli je jejich kluk ještě na propadnutí, když dostal z posledního testu trojku.“

„Jo, po osmi pětkách je to jeho první trojka,“ přikývl jsem.

„Tak jestli bys mu prý nedal ještě šanci.“

Jasně, říkám si v duchu, třeba dosáhne i na vyznamenání, když nám Kroupovi postaví nový barák.

Když jsem je konečně vyřídil, posílen skotskou rozhodl jsem se spojit příjemné s užitečným. O tři bloky dál totiž bydlí jedna moje kolegyně, rozvedená a to jí ještě není ani třicet. Při poradách si vřdycky sedávám těsně za ni a prohlížím si její krček pokrytý jemným chřipím a s malou pihou na levé straně. To snad mohu, ne? A když má o přestávce dozor na chodbě, chodím třikrát ke kopírce a toužím být tím radiátorem, o který si ohřívá nohy. Jestli si vzpomínáte, říkal jsem, že mi dělalo problémy navazovat vztahy s děvčaty. Totéž platí i o rozvedených kolegyních a tak jsem měl usnadněnou práci, když mi sama nabídla: „Doufám, že přijdeš v pondělí s pomlázkou. Vrátky jsou u nás vřdycky otevřené. To víš, má osamělá duše je teď vděčná za každou návštěvu, která ji potěší.“

A tak jsem tedy šel. Ano, jsem stále plachý člověk, ale alkohol mi dodal potřebnou kuráž a má chůze byla najednou rázná a jistá. Dorazil jsem k jejímu domu. Otočil jsem se, jestli náhodou nejsem sledován zvědavými pohledy sousedů. Nikde nikdo. Už už jsem chtěl zazvonit, ale řekl jsem si, že ji překvapím a vzal jsem za kliku branky. Skutečně, vrátka byla otevřená. Má drahá kolegyně však opomněla dodat, že zahrádku hlídá Azor. Zpoza domu vyletělo velké černé psisko a hnalo se přímo na mě. Z tlamy mu tekly sliny, které si už dělaly chutě na můj chřtán.

„Promiň, zapomněla jsem ho uvázat,“ volala z okna jeho majitelka, „ale on ti neublíží, chce si jenom s tebou pohrát.“

„Nevypadá, že by měl náladu na hraní,“ křičel jsem a mával kolem sebe igelitkou v marné snaze ho zahnat. „Tak ho zkus zavolat zpátky!“

„To je marný, on mě neposlouchá.“

„Já myslel, že jsi výchovná poradkyně!“

Nevím, jak dlouho můj boj trval. Připadalo mi to jako věčnost, dokud mi igelitka nevyletěla z ruky a netrefila psa přímo mezi oči. Ten zakňučel a se štanglí uheráku v tlamě zmizel za rohem.

„Neřekla jsi mi, že máš psa.“

„No když jsem teď tak sama...“

Veškeré živočišné choutky mě přešly při pohledu na tu spoušť. Tucet vajíček těžce zraněných, mezi střepy rozlité archivní portské smíchané se slivovicí a

v něm plavaly drahé kanadské pilulky. Snažil jsem se aspoň něco posbírat, ale nemělo to cenu.

Probudil jsem se v deset hodin večer na gauči ve své pracovně. Moje manželka dobře ví, že v takovém stavu je nejlepší mě nechat být a tak mě nechala být. Mezitím se mi v hlavě srovnaly jisté věci. V opotřebované paměti se mi rozžehla ještě jedna vzpomínka na Velikonoce mého dětství. Den před pomlázkou mě babička vodívala na Boží hod velikonoční do kostela a já vždy hleděl na ten veliký kříž se zkrvaveným tělem. Ve svém osamění jsem si nyní uvědomil, že Velikonoce jsou vlastně také o něčem jiném než o vajíčkách, dobrém jídle a vypitých sklenkách alkoholu. Náhle jsem dnešní den viděl v docela jiném světle. Tím, že na mě vylétl ten pes, jsem byl vlastně zachráněn. Ten Nejvyšší mě nechtěl potrestat, nýbrž jen zabránit tomu, abych nespáchal nevěru. Měl bych mu za to nejspíš poděkovat. Měl bych zítra říct výchovné poradkyni, že udělala moc dobře, že si toho psa pořídila. Ale ze všeho nejdřív pošlu zástupci ředitele esemesku, ať zruší to zítřejší suplování. Pak bude na čase vyjít ze své samoty a vrátit se zpět do manželského lože.

ČAJ pro chvíle pohody

č.187, duben 2022, ročník XXI

Vydáno 5. dubna 2022 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!